



Arrest

nr. 73 625 van 20 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2008 dient verzoekster, van Bulgaarse nationaliteit, samen met haar minderjarige kinderen een aanvraag in om een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie in functie van haar echtgenoot, de heer T.D.T.(...), eveneens een Bulgaarse onderdaan, die op zijn beurt op diezelfde dag een aanvraag om een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie heeft ingediend als zelfstandige.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster alle vereiste documenten heeft overgemaakt.

Op 28 november 2008 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving in functie van haar echtgenoot.

Op 11 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeksters echtgenoot en, met een afzonderlijke beslissing, in haren hoofde. (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van T., R., V.(...) geboren te (...), op (...)

van Bulgaarse nationaliteit

+ dochter : D. I. T.(...), geboren op (...)

+ zoon : D. S. T.(...), geboren op (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene kreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40bis §2,1° van de wet van 15.12.1980. gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de echtgenoot op basis van art. 42bis van diezelfde wet, dient ook het verblijfsrecht van betrokkene te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter, §1,1°.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene eventueel zelf zou voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 40, §4 om het verblijfsrecht te kunnen behouden. Betrokkenes echtgenoot werd er meermaals toe uitgenodigd zijn huidige situatie toe te lichten, uiteraard kon daarbij ook het eventuele inkomen of de economische activiteit van mevrouw ter staving worden voorgelegd. Betrokkenen zijn echter niet op de uitnodiging ingegaan. Bij gebrek aan medewerking om de huidige activiteiten van het gezin aan te tonen, moet ertoe besloten worden dat geen van beide partners nog enige economische activiteit heeft, noch bestaansmiddelen.

D. I. T.(...), geboren op (...) en D. S. T.(...), geboren op (...) kregen het verblijf als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40bis §2, 3°. Gezien de intrekking van de verklaring van de inschrijving van de vader van de minderjarigen op basis van art. 42ter, §1,1° van de wet van 15/12/1980 en in het belang van het kind.“

Het beroep van verzoeksters echtgenoot tegen de beslissing die ten aanzien van hem werd genomen is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onder het nummer 77 959.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster het volgende aan.

“Middelen tot vernietiging

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet — materiële en formele motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van het art. 40, § 4, het art. 42 ter §, 1° en het art. 42, quater § 1,1° Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 54 van het KB van 08/10/1981;

Schending van de zorgvuldigheids verplichting en het redelijkheidsbeginsel;

Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M.;

Manifeste beoordelingsfout.

4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekster een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat het verblijfsrecht beëindigd wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

4.2.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar de wettelijke mogelijkheid heeft om een verblijfsrecht te beëindigen overeenkomstig de wettelijke voorwaarden maar dat hiervan uiteraard geen onredelijke toepassing mag gemaakt worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bij de bestreden beslissing meent te mogen baseren op de artikelen 40, § 4, 40bis, §2,1°, 42 bis § 1 en 42ter, § 1, 1° Vreemdelingenwet io. art. 54 van het KB van 08/10/1981.

4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht beëindigd moet worden omdat er niet kon worden vastgesteld dat de echtgenoot van de verzoekster noch de verzoekster zelf enige activiteit uitoefent of nog over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

De echtgenote van de verzoekster heeft zich weliswaar gevestigd als zelfstandige vennoot bij de firma K.-B.(...) maar is uit onvrede met de gang van zaken binnen deze vennootschap uit deze vennootschap gestapt.

Sinds 01/04/2010 is de echtgenoot van de verzoekster in zee gegaan met de firma K. B.(...) BVBA. Hij werkt er sindsdien als werkende vennoot. Zijn RSZ-bijdragen zijn steeds betaald geworden. Het verwondert dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit niet uit de databanken kon afleiden. Mogelijks heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zich op oude gegevens gebaseerd.

4.4.

De beslissing is onzorgvuldig te noemen.

De echtgenoot van de verzoekster werkt wel degelijk als zelfstandige en dit al meer dan anderhalfjaar bij de BVBA K. B.(...).

De Dienst Vreemdelingenzaken dient zich te baseren op een zorgvuldige feitenvinding. De gegevens uit de databank waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich op baseert zijn mogelijkwijze verouderd of niet correct opgevraagd.

De (echtgenoot van de) verzoekster heeft verder niet gewogen op het sociale bijstandsstelsel want er is geen OCMW-steun verleend. De beslissing is bijgevolg niet draagkrachtig gemotiveerd en niet redelijk te noemen.

De beslissing Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken ?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang."

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is disproportioneel te noemen. De echtgenoot van de verzoekster werkt immers wel degelijk bij de BVBA K. B.(...) en betaalt zijn sociale bijdragen.

De bestreden beslissing heeft daarentegen ernstige consequenties aangezien hierdoor het gezin zonder inkomen kan vallen."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een

uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Verzoekster voert wel aan dat zij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, doch verduidelijkt niet op welke wijze deze bepaling met de voeten zou zijn getreden, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoekster een schending van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en de artikelen 40bis, § 2, 1°; 40, § 4; 42bis en 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsrecht dient te worden beëindigd daar de verklaring van inschrijving van haar echtgenoot werd ingetrokken, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster eventueel zelf zou voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te behouden, dat verzoeksters echtgenoot meermaals werd uitgenodigd zijn huidige situatie toe te lichten, dat daarbij ook het eventuele inkomen van of de economische activiteit van verzoekster ter staving kon worden voorgelegd, dat betrokkenen echter niet op de uitnodiging zijn ingegaan, dat bij gebrek aan medewerking om de huidige activiteiten van het gezin aan tonen ertoe moet worden besloten dat geen van beide partners enige economische activiteit uitoefent, noch bestaansmiddelen heeft en dat ook het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen dient te worden beëindigd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster zich in hoofdzaak gegriefd voelt door de weigeringsbeslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen. In zoverre zij dezelfde argumenten aanvoert dan deze die laatstgenoemde heeft opgeworpen in het beroep dat hij had ingediend tegen de voormelde beslissing, en daargelaten de vraag of dat in het kader van het huidige beroep überhaupt mogelijk is, dient erop gewezen dat in het arrest nr. 73 533 van 20 januari 2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt heeft geoordeeld :

“2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de verwerende partij in essentie verwijt zich mogelijks te hebben gebaseerd op oude gegevens en niet uit de databanken heeft kunnen afleiden dat hij sedert 1 april 2010 tewerkgesteld is als werkende vennoot en hij niet heeft gewogen op het sociale bijstandsstelsel. Verzoeker leidt daaruit de schending af van de materiële motiveringsplicht in het licht van de door hem aangehaalde bepalingen van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.4.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.4.4. Verzoeker, van Bulgaarse nationaliteit, heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, als zelfstandige. Deze bepaling luidt als volgt :

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Thans wordt een einde gemaakt aan zijn verblijfsrecht op grond van artikel 42bis, § 1, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt :

“§1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.4.5. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als zelfstandige, dat hij tot op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen bewijzen voorlegde aangaande zijn activiteiten in België en dat hij volgens de database van de RSZ niet is gemeld als werknemer, zodat niet kan worden vastgesteld worden dat hij nog enige activiteit heeft in België of over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn verblijfsrecht te kunnen behouden.

2.4.6. Verzoeker betwist niet, zoals dat ook in de bestreden beslissing werd gesteld, dat zijn zelfstandige activiteit reeds was beëindigd op het ogenblik dat hij zijn E-kaart ontving. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat er in het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken van 14 mei 2009, zoals dit uiteindelijk op 15 juni 2010 aan hem is ter kennis gebracht, op werd gewezen dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en dat verzoeker daarom verzocht werd om nieuwe informatie betreffende zijn huidige beroepsactiviteiten te verstrekken. Er werd niet alleen uitdrukkelijk aangegeven op welke

mogelijke hoedanigheden in het kader van het recht van verblijf van meer dan drie maanden voor een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet verzoeker zich zou kunnen beroepen, met name: “werknemer, zelfstandige in België, werknemer/zelfstandige in het buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, e.d.)”, maar tevens werd erop gewezen dat verzoeker bij gebrek aan het bewijs van voldoende bestaansmiddelen of economische activiteit in België, zijn recht op verblijf kon verliezen. Uit voormeld stuk blijkt voldoende duidelijk welke informatie er werd verwacht binnen welke termijn –met name één maand na kennisgeving- en wat de mogelijke gevolgen zouden kunnen zijn van het uitblijven van de gevraagde informatie.

2.4.7. Verzoeker betwist verder evenmin dat hij, ondanks het feit dat hij daartoe werd uitgenodigd, geen bewijsstukken heeft voorgelegd die de verwerende partij in overweging zou kunnen hebben genomen bij de beoordeling van het behoud van zijn verblijfsrecht. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, is het in de hiervoor geschetste omstandigheden en op grond van de gegevens die ter beschikking waren van de verwerende partij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk te noemen dat werd geoordeeld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voor verblijf in België zoals gesteld in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. . Dat hij niet zou hebben gewogen op het sociale bijstandstelsel doet daaraan geen afbreuk.

2.4.8. Verzoeker wijst erop dat hij al meer dan anderhalf jaar actief is als werkend vennoot en zijn RSZ-bijdragen steeds betaald zijn geworden en de verwerende partij zich niet goed heeft geïnformeerd, maar gaat er volledig aan voorbij dat de zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop hij zich beroept, ook op hem, als aanvrager rust (RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en dat hij hieraan niet heeft voldaan. De regelmatigheid van een administratieve rechtshandeling dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande voornoemde nieuwe zelfstandige activiteiten van verzoeker, nu, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, verzoeker zich naar aanleiding van de controle op geen van deze elementen heeft gesteund en verwerende partij hiervan niet op de hoogte was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Daarbij komt nog dat verzoeker ook nu geen enkel bewijs bijbrengt ter ondersteuning van zijn beweringen en evenmin aantoonst dat de verwerende partij zich op oude gegevens zou hebben gebaseerd of niet op een correcte wijze de database van de RSZ zou hebben geconsulteerd.

2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker op generlei wijze aannemelijk maakt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid, op grond van alle ter beschikking zijnde pertinente gegevens en met naleving van de toepasselijke bepalingen tot de door hem gedane vaststellingen kon komen. Het middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, in geen van zijn onderdelen gegrond.”

2.5.1. Artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie is wanneer op basis van artikel 42bis, § 1, een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij hebben begeleid of vervoegd.

2.5.2. Verzoekster, van Bulgaarse nationaliteit, heeft als burger van de Unie een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, als echtgenote van een Bulgaarse onderdaan die vermag in België te verblijven als zelfstandige middels een E-kaart.

2.5.3. Nu uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de beslissing die in hoofde van haar echtgenoot werd genomen, en waarbij zijn verblijfsrecht werd beëindigd, rechtmatig is, moet worden vastgesteld dat de verwerende partij in het kader van de in het huidige beroep aangevochten beslissing op grond van pertinente motieven en op een wijze die bezwaarlijk als kennelijk onredelijk kan worden gekenmerkt, heeft kunnen oordelen dat ook aan verzoeksters verblijfsrecht een einde moest worden gesteld overeenkomstig artikel 42ter, §1,1 van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster ten slotte nog betoogt dat zij geen belasting is geweest voor het sociale bijstandstelsel en erop lijkt te alluderen dat haar persoonlijke situatie moet worden getoetst aan artikel 40,§ 4, eerste lid, dient erop gewezen dat ook zij, zoals dat in de bestreden beslissing werd gesteld en door verzoekster thans niet wordt betwist, in de gelegenheid werd gesteld dienaangaande informatie aan te brengen bij de verwerende partij, hetgeen zij, noch haar echtgenoot heeft gedaan.

2.6. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS